

lertid givet anledning til tvivl i forhold til spørgsmålet om, hvorvidt indvindingsretten og dermed afgiftspligten tilkommer ejeren af indvindingsanlægget eller en forpagter af ejendommen i de situationer, hvor indvindingsstilladelsen er meddelt til ejeren, som har overladt brugsretten til forpagteren.

Med den foreslåede § 24 g præciseres reglerne således, at det klart kommer til at fremgå, at afgiftspligten påhviler ejeren af indvindingsanlægget, som er adressaten for tilladelsen. Overdragelse af en vandindvindingsstilladelse/-ret vil herefter kun have konsekvenser for betalingspligten ved endelig overdragelse til eje af den virksomhed og det vandindvindingsanlæg, som tilladelsen er knyttet til. Overdragelse vil kunne ske uafhængigt af, om der sker en samtidig overdragelse til eje af de arealer/den ejendom, hvor indvindingsanlægget er lokaliseret. Overdragelse vil medføre, at afgiftspligten overgår til den nye ejer med virkning fra det førstkommande afgiftsår, jf. det foreslåede stk. 3.

Det bemærkes, at lovforslaget ikke er til hinder for, at ejeren af anlægget og en lejer/forpagter vil kunne aftale overvæltning af udgifterne til betaling af afgifterne på forpagteren i de situationer, hvor forpagteren har brugsret til indvindingsanlægget, uanset at ejeren har betalingspligten i forhold til det offentlige. Ønsker parterne en anden fordeling af udgifterne til betaling af afgiften kan dette f.eks. indgå i forbindelse med udarbejdelse af refusionsopgørelse.

Da afgiften efter lovforslaget opkræves af told- og skatteforvaltningen, vil det kunne forekomme, at opkrævningsmyndigheden ikke har kendskab til, hvem der er den afgiftspligtige, hvis indvindingsanlægget har skiftet ejer. Det foreslåede stk. 2 indebærer, at told- og skatteforvaltningen kan opkræve afgift hos den hidtidige ejer.

Efter det foreslåede stk. 3 opkræves afgiften en gang om året for hele afgiftsperioden uden mulighed for efterfølgende reguleringer før den næste afgiftsperiode.

Det indebærer, at også de vandværker og virksomheder, som efter 1. januar i opkrævningsåret søger og opnår en ændring i tilladelsesmængden, skal betale afgift for hele det pågældende år på baggrund af tilladelsesmængden per 1. januar. Omvendt vil ejere af vandindvindingsanlæg, som får en ny tilladelse (eksempelvis etablering af ny indvinding) eller som får forhøjet tilladelsesmængden i løbet af året ikke blive opkrævet afgiften for resten af året.

Bestemmelsen præciserer endvidere, at ejerskifte efter afgiftsperiodens påbegyndelse først har betydning for afgiftspligten for efterfølgende afgiftsår.

Til §§ 24 h - 24 j

Der er ikke i vandforsyningslovens § 52 c eller miljømålslovens § 35 givet ret til udpankning eller ret til udsendelse af rykkergebyrer. Vandforsyningslovens § 52 c, stk. 8, indeholder alene hjemmel til at fastsætte en rente på 1,3 procent fra sidste rettidige indbetalingsdag for hver påbegyndt måned, dog mindst 50 kr.

Det foreslås, at bestemmelserne i lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v., som også finder anvendelse på opkrævning af en række øvrige punktafgifter på miljøområdet skal finde anvendelse. Opkrævningslovens § 6 hjemler et rykkergebyr på 65 kr. § 7 indeholder en udregningsmetode for fastsættelsen af rente ved for sen betaling, som indebærer, at rentens udsving vil følge markedsrentens bevægelser, mens rentesatsen dog vil ligge noget højere. Rentesatsen offentliggøres i Statstidende og Tidsskrift for Skatter. § 8 indeholder hjemmel til fritagelse for betaling af rykkergebyr efter § 6 og renter efter § 7, medens § 15 indeholder hjemmel til eftergivelse og henstand også med selve afgiftsbetalingen. Bestemmelserne administreres restriktivt.

Det foreslås endvidere, at der gives opkrævningsmyndigheden udpankningsret og ret til lønindeholdelse i lighed med reglerne for opkrævning af andre offentlige afgifter.

Til § 24 k

Vandforsyningslovens § 76, nr. 4, afskærer i dag vandindvinderne adgangen til at klage over kommunalbestyrelsens afgørelser om fastsættelse og opkrævning af betalingen for grundvandsbeskyttelse.

Det foreslås, at told- og skatteforvaltningens afgørelser skal kunne påklages til Landsskatteretten, som også behandler klager over told- og skatteforvaltningens afgørelser i henhold til andre afgiftslove.

Sagerne behandles efter reglerne om klage m.v. til Landsskatteretten i skatteforvaltningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 907 af 28. august 2006.

Klage kan indgives af enhver, der har en væsentlig, direkte og individuel retlig interesse i den afgørelse, der klages over. Klagen skal være modtaget i Landsskatteretten senest 3 måneder efter modtagelsen af den afgørelse, der klages over. Ved fremsendelsen af klagen betales et beløb på 400 kr. (1987-niveau). Der skal dog ikke betales for klage over afgørelser, der efter Landsskatterettens bestemmelse efter § 13, stk. 3, 1. pkt., skal træffes uden medvirken af læge retsmedlemmer. Om der vil skulle betales klagegebyr, og om der vil være omkostningsgodtgørelse ved klage, vil i et vist omfang blive bestemt af Landsskatterettens præ-